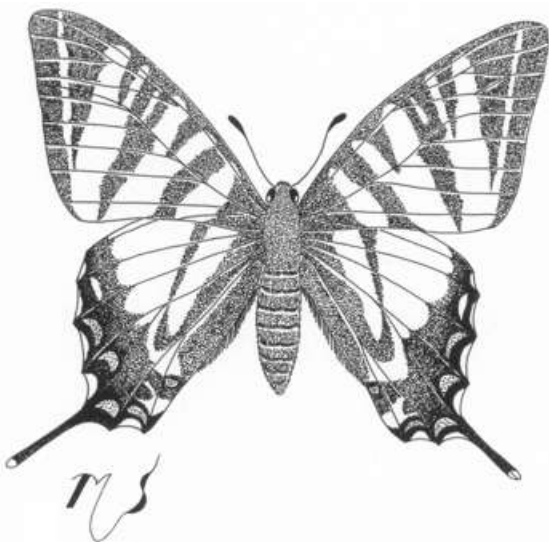

Ako motýľ Vidlochvostík skrz-naskrz premokol

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Domovom motýľa Vidlochvostíka je lúka v dolinke Olinke. Tam najradšej poletuje z kvetu na kvet a cucá sladučký nektár. Zavše si na chvíľu sadne niekam na trávu, roztvorí krásne zafarbené krídla a nechá sa pohládzať teplými lúčmi Slnka Zlatoviečka. Hovorí sa o ňom, že je najkrajším motýľom celej dolinky Olinky. Nie je však namyslený a pred nikým sa nepretfča. Ak posedáva niekde s roztvorenými krídlami, nie je to preto, aby ukazoval aký je krásny. Motýľ Vidlochvostík sa totiž veľmi rád vyhrieva na teplých slnečných lúčoch.

Motýľ Vidlochvostík - vidlochvost ovocný

sa len schovám, ak sa naozaj priženie nejaká strašná hrmavica? Keby som tak teraz vedel, ktorým smerom je odtiaľto bližšie k lesu?

Motýľa Vidlochvostíka sa začal zmocňovať strach. Nevedel, kde sa má podieť. Vyletel čo najvyššie nad lúku, ale ani odtiaľ nevidel les. Všade vôkol neho sa rozprestierala len nedozeraná lúka. Keď sa popod mraky prvýkrát prehnal blesk, len sa tak striasol od ľaku.

- To je veru môj koniec. - dumal Vidlochvostík. *- Ak si nenájdem nejaký úkryt, dážď mi zmočí krídla a ja zahyniem.*

Preto sa dal na bezhlavý let pred hrmavicou. Mával, čo mu krídla stačili, uhaňal pred vetrom i dažďom. No aj keď sa snažil zo všetkých síl, búrka ho doháňala. Na lúku už začínali

Raz sa Vidlochvostík zatúlal dost' ďaleko, až do stredu lúky. Cítil, ako ho svojimi hrejivými lúčmi pohládza Slnko Zlatoviečko, a tak si nevšimal, čo sa deje na oblohe. Až keď daždivo vyzerajúce oblaky zastreli slnku výhľad na dolinku Olinku, motýľ Vidlochvostík sa spamätal a pozrel hore.

- Čože, vari sa bliži hrmavica? - zahundral pri pohľade na rýchlo sa blížiacie mraky. *- Joj, veď ja som voľajako ďaleko zabľúdil. Nikde nevidím ani jeden strom. Kde*

NA TÚRU S NATUROU

padat' prvé slzy dažďa. Stačila jedna, ktorá mu padla na krídelko a motýľ Vidlochvostík sa už aj našiel medzi stebkami trávy Avy.

- *Tu predsa nemôžem zostať, lebo ma dážď naozaj premočí skrz-naskrz.* - nariekal Vidlochvostík. - *Ešte skúsim vzlietnuť a nájsť si nejakú skrýšu.*

Motýľ Vidlochvostík sa pozviechal a znovu vzlietol do povetria. Mraky však ronili stále viac a viac slz. Teraz mu však pomáhal vietor, ktorý ho unášal v náručí pred hrmavicou. Inokedy sa na neho hneval, keď mu bránil ladne si poletovať z kvetu na kvet. Teraz ho však odniesol až k okraju lesa. Len čo si motýľ Vidlochvostík našiel úkryt pod hrubým konárom strýka Buka, spustil sa poriadny lejak.

- *Ak by ma sem nebol zavial vietor, tak by bol so mnou teraz amen.* - hovoril si Vidlochvostík. - *Aj keď som skrz-naskrz premokol, Slnko Zlatoviečko ma vysuší.*

O chvíľu začal po lístí cupotať nielen dážď, ale aj ľadovec.

- *Ale toto, aj krúpy dnes plačú oblaky?* - čudoval sa motýľ. - *Mal som to ale poriadne šťastie, že ma sem ten vietor zavial. Bez jeho pomoci by som bol niekde na lúke zahynul.*

Hodnú chvíľu potom čierne oblaky ronili okrem dažďových kvapiek, aj guľôčky ľadovca. Motýľ Vidlochvostík čušal pod konárom strýka Buka bez pohnutia. V nijakom zátiší dolinky Olinky nebolo počuť ani živú dušu. Všetky stvorenia Prababičky Prírody sa poschovávali do skrýš, aby ich ľadovec neporanil. Len chůďatká kvety a stromy nemali kde svoje hlávky schúliť a museli si vytrpieť boľavé údery zmrznutých guľôčiek.

Keď sa oblaky a mraky vyplakali, v lesnom zátiší dolinky Olinky sa na chvíľu objavila hmla. Tá sa však v horúcich pohľadoch Slnka Zlatoviečka postupne vytratila. Ako prvé sa odvážili opustiť svoje skrýše vtáčiky. Od radosti, že prečkali hrmavicu, začali krásne pospevovať. Potom sa povytáhovali zo svojich podzemných dier aj myši, ryšavky a jašterice. Aj kvety sa začali postupne roztvárať. Spolu so stromami však stonali, lebo ich ľadovec veľmi poudieral.

Až potom čo sa hmla načisto rozplynula v pohladieniach Slnka Zlatoviečka, vyšiel motýľ Vidlochvostík na konár a rozostrel svoje krídla.

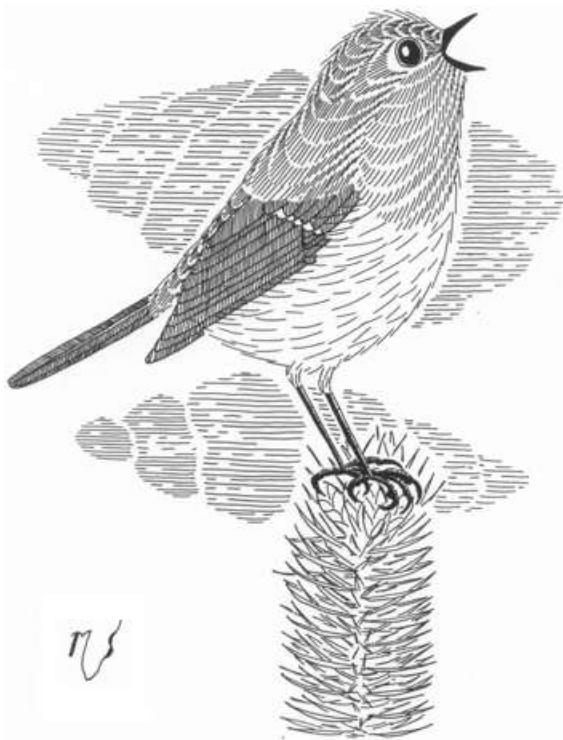
Keď ho tam uvidela červienka Plačkulienka, prihovorila sa mu: - *A teba vari premočil dážď, keď sa ti všetky farby na krídlach pozlievali? Keby som ťa nepoznala podľa krídel, tak by som si ťa určite zmýlila, motýľ Vidlochvostík.*

- *A veľmi sa mi tie farby pomiešali, červienka?* - pýtal sa jej motýľ, - *Ja si sám dobre na krídla nevidím.*

NA TÚRU S NATUROU

- A veruže poriadne, - odvetila Plačkulienska. - Prababička Príroda vám ich mala zafarbiť takými farbami, ktoré sa v slzách dažďa nerozpúšťajú. My vtáčiky sa nemusíme báť, že by nám dažď alebo voda v bystrine Rine odfarbia perie.

Červienka Plačkulienska - slávik Červienka

- Nie, prababička Príroda nie je na vine, že sa mi farby na krídlach pozlievali, - odvetil motýľ Vidlochvostík. - Ona nám nedovolila poletovať, keď oblaky a mraky ronia svoje mokré slzy. My sme sme lietať v dolinke Olinky len vtedy, keď je pekne. Len vtedy majú aj kvety roztvorené kališky.

- A prečo si potom dnes poletoval vonku a nechal sa dažďom skrz-naskrz premáčať? - vyzvedala červienka Plačkulienska.

- Zatúlal som sa ďaleko na lúku a nevyšimľal si, čo sa deje na nebi, - odpovedal motýľ Vidlochvostík. - Kým som sa spamätal, už bolo neskoro. Odteraz sa mi

však už nikdy nestane, aby som sa nechal hrmavicou takto prekvapiť.

- To môžeš byť ešte rád, že si živý a zdravý, - podotkla červienka. - Keď mraky vystúpia vysoko k modrej oblohe, ronia takéto ľadové guľôčky.

Motýľ Vidlochvostík sa musel nechať dlho pohľadávať teplými lúčmi Slnka Zlatoviečka, kým ako tak obschol a mohol zase poletovať. Aj keď krídla už nemal tak krásne zafarbené, tešil sa, že tú strašnú hrmavicu vôbec prežil. A vetru, ktorý dovtedy nemal vôbec rád, ďakoval za svoj život.

Táto udalosť prekvapila viacero motýľov, nielen Vidlochvostíka. Po búrke lietali Dolinkou Olinkou, no stvorenia prababičky Prírody ich nepoznali. Akoby aj mohli, keď mali farby na krídlach pozlievané. Ba podaktoré mali krídla načisto odfarbené. No a našli sa aj také motýľe, ktorým ľadovec krídla načisto zničil. Nemali ich pekné hladučké, ale kostrbaté, zubaté a poolamované. Nehanbili sa však ukázať na oči ostatným podnájomníkom dolinky Olinky, pretože boli prenesmierne šťastní, že prečkali tú strašnú hrmavicu. Od toho nepríjemného zážitku si už motýľ Vidlochvostík na lúke nepoletoval len tak bezstarostne. Aj

NA TÚRU S NATUROU

keď na nebi nebolo ani jedného mraku, každú chvíľu sa pozeral na Slnko Zlatoviečko, či sa okolo neho niečo podozrivé nedeje. Potom ho veru už nikdy v živote neprekvapil dážď ďaleko od úkrytu.

